Nr 101

Warszawa, dnia 27 grudnia 1948 r.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

470. Okólnik z dnia 16 grudnia 1948 r.
w sprawie powołania i zakresu działania Centralnego Biura Projektów Architektonicznych i Budowlanych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i wykorzystania przez wszystkie urzędy i instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo Skarbu, treść pisma Ministerstwa Odbudowy z dnia 22 listopada 1948 r. L. dz. II/V sekr./9887/48.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 44195/3/48).

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Ministerstwo Odbudowy
L. dz. II/V Sekr./9887/48.
Powołanie i zakres działania Centralnego Biura Projektów Architektonicznych i Budowlanych.

Warszawa, dn. 22 listopada 1948 r.

Adres tymczasowy Centralnego Biura: Warszawa, Al. Stalina 26. Tel. 88-00-1 do 9 wewn. 135.

Do
(według rozdzielnika)

Ministerstwo Odbudowy komunikuje, iż stosownie do uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1948 r., zarządzeniem Ministra Odbudowy z dnia 18 września 1948 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania (Monitor Polski Nr A—71, poz. 609) zostało utworzone „Centralne Biuro Projektów Architektonicznych i Budowlanych — przedsiębiorstwo państwowe wyodrębnione".

Zadania Centralnego Biura Projektów są następujące:

1) opracowywanie całkowitej dokumentacji technicznej, potrzebnej do wykonania budynków państwowych, samorządowych i społecznych, z wyjątkiem:
   a) budynków wznoszonych na cele komunikacyjne, żeglugi, pocztowo - telekomunikacyjne, służby bezpieczeństwa publicznego, nieprzeznaczonych dla celów mieszkalnych lub administracyjnych;
   b) budynków przemysłowych i wojskowych;
   c) budownictwa mieszkaniowego, którego dokumentacja wchodzi w zakres działalności Zakładu Osiedli Robotniczych;
2) opracowywanie i sporządzanie projektów budynków typowych;
3) nadzór autorski i architektoniczny nad robotami w zakresie sporządzonych przez siebie projektów;
4) sporządzanie technicznych opracowań do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego;
5) opracowywanie i sporządzanie projektów urządzeń użyteczności publicznej;
6) wykonywanie wszelkich innych zadań z zakresu projektowania budynków oraz urządzeń użyteczności publicznej, stosownie do podanego wyżej zakresu;
7) w pierwszym rzędzie Biuro wykonuje prace objęte Częścią 21 P. P. I. (Ministerstwo Odbudowy), ma jednak prawo i przyjmuje prace z innych części działu.

Centralne Biuro Projektów Architektonicznych i Budowlanych ma swoją siedzibę w Warszawie, przy ul. Górnośląskiej 45, paw. V. W wojewódzkich ośrodkach zostały utworzone Oddziały. Dla tymczasowego kierownictwa Oddziałów Terenowych powołani zostali Naczelnicy Woj. Wydz. Odbudowy, względnie Dyrektorzy Dyrekcji Odbudowy.

Ministerstwo Odbudowy przewiduje scentralizowanie w Centralnym Biurze Projektów Architektonicznych i Budowlanych całokształtu projektowania w zakresie budownictwa objętego zarządzeniem.

(—) Inż. Juliusz Żakowski
Podsekretarz Stanu

471. Okólnik z dnia 16 grudnia 1948 r.
w sprawie dokonywania niektórych czynności przygotowawczych do przyszłych zamierzeń inwestycyjnych budowlanych ze środków własnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania przez wszystkie urzędy i instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo Skarbu, a prowadzące budowy objęte Państwowym Planem Inwestycyjnym ze środków własnych — treść okólnika Ministra Odbudowy z dnia 25 listopada 1948 r. L. dz. II/D2/7549/48.

Zarazem Ministerstwo przypomina treść okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 21.IV.1948 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 46, poz. 179) w sprawie dokumentacji prawnej.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. [illegible] 44627/3/48).

Minister Odbudowy.
L. dz. II/D 2/7549/48.

Odpis.

Okólnik Ministra Odbudowy z dnia 25 listopada 1948 r.
w sprawie dokonywania niektórych czynności o charakterze przygotowawczym do przyszłych zamierzeń inwestycyjnych.

Państwowy plan inwestycyjny przewiduje między innymi inwestycje budowlane ze środków własnych. Inwestycje te jednak musi poprzedzać odpowiednie przygotowanie terenu, przewidziane w części 21 rozdz. 2, 3, 5 oraz § 2 i § 3 rozdz. 6 państwowego planu inwestycyjnego.

Niektórzy inwestorzy zawczasu troszczą się o odpowiednie przygotowanie terenu do zamierzonych inwestycji budowlanych, chcąc w ten sposób zapobiec ewentualnemu opóźnieniu realizacji tych inwestycji.

Do tych czynności zapobiegawczych w przygotowaniu terenu zaliczyć należy między innymi czynności o charakterze techniczno prawnym, wymagające przeważnie dłuższego czasu, które wynikają nie tyle z czynności technicznych, ile z procedury formalno-prawnej.

Szereg instytucji prawa publicznego, jak np. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Ubezpieczalnia Społeczna, Państwowy Zakład Emerytalny, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych i t. p. mogłyby również w ramach polityki lokacyjnej przeznaczyć własne nagromadzone fundusze na inwestycje. Fundusze te jednak często nie mogą być uruchomione w ramach limitowanych inwestycji, ponieważ czynności przygotowawcze o charakterze techniczno-prawnym uważane były za inwestycje i nie mogą być uskutecznione przed zatwierdzeniem planu inwestycyjnego.

Aby temu na przyszłość zapobiec Ministerstwo na podstawie porozumienia z Centralnym Urzędem Planowania podaje do wiadomości, że wszelkie czynności o charakterze techniczno-prawnym i wydatki z tym związane ze środków własnych mogą być dokonywane poza planem inwestycyjnym.

Do tych czynności należy zaliczyć pomiary terenu pod inwestycje, prace związane z uzgadnianiem zamierzonych inwestycji z władzami planowania przestrzennego, przewłaszczenie, parcelacje, scalenia lub przekształcenia działek budowlanych oraz czynności dokumentacyjne i katastralne.

Wszystkie wymienione czynności nie mają charakteru inwestycji.

Natomiast czynności przygotowawcze terenu tego rodzaju jak odgruzowanie, rozbiórki, niwelacje terenu, trasowanie arterii komunikacyjnych, uzbrojenie i zazielenienie terenów, melioracje wodne i tym podobne czynności techniczne mają charakter inwestycji i mogą być dokonywane jedynie ze środków, objętych planem inwestycyjnym.

Minister
(—) M. Kaczorowski

472. Okólnik z dnia 18 grudnia 1948 r. w sprawie spisów remanentowych w księgarniach.

I.

W związku z wysuniętymi przez jedną z izb skarbowych wątpliwościami co do sposobu, w jaki powinny być sporządzane spisy remanentów towarowych na dzień 31 grudnia 1948 r. (1 stycznia 1949 r.) przez podatników, prowadzących księgarnie, Ministerstwo Skarbu, zwracając uwagę, że okólnik Min. Sk. z dnia 18 grudnia 1947 r. znak Min. Sk. D. V. 13571/1/47 w sprawie specjalnego sposobu sporządzania remanentów w księgarniach (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 63, poz. 417) dotyczył jedynie remanentów na dzień 31 grudnia 1947 r. (1 stycznia 1948 r.), jednocześnie wyjaśnia, że remanenty w księgarniach na dzień 31 grudnia 1948 r. (1 stycznia 1949 r.) powinny być sporządzane na zasadach ogólnych t.zn. iż spisy remanentowe powinny zawierać wszystkie towary, z oznaczeniem ich ilości, ceny jednostkowej, gatunku, a jeśli chodzi o książki i nuty z oznaczeniem nazwy książki czy utworu muzycznego oraz ogólnej wartości towarów danego gatunku czy też ogólnej wartości książek lub nut poszczególnych tytułów.

II.

Wobec jednak trudności, na jakie mogliby natrafiać w praktyce podatnicy prowadzący księgarnie przy sporządzaniu w powyższy sposób remanentów, zwłaszcza jeśli chodzi o księgarnie sortymentowe, oraz celem ujednolicenia sposobu sporządzania i wyceny zapasów książek, nut, broszur, map, czasopism, żurnali itd., Ministerstwo Skarbu ustaliło w porozumieniu ze Związkiem Księgarzy Polskich, iż władze podatkowe nie będą kwestionowały prawidłowości spisów remanentowych księgarni na dzień 31 grudnia 1948 r. (1 stycznia 1949 r.) jeżeli remanenty te sporządzone zostaną — przy zachowaniu warunku prawdy materialnej—wg następujących zasad:

A) U podatników prowadzących hurtową (bądź w większych ilościach bądź celem dalszej odsprzedaży) sprzedaż książek i nut — remanenty sporządzone zostaną imiennie, to znaczy, że spisy remanentowe ujawniać będą nazwy książek względnie utworów muzycznych (nut) i nazwiska autorów lub kompozytorów, ilości książek czy nut w poszczególnych tytułach, pogrupowane według rabatów przyznawanych przez wydawców, z podaniem jednostkowej ceny sprzedażnej książek i nut, sumy rabatów, przypadających na pozostałe w remanencie książki i nuty oraz wartości tych książek czy nut, obliczone według cen zakupu (cena sprzedażna mniej rabat); w przypadku posiadania przez podatnika książek lub nut zdeaktualizowanych albo z innych powodów wycofanych z obiegu i konieczności przeznaczenia ich na makulaturę, książki te lub nuty mogą nie być umieszczone w remanencie pod warunkiem, że podatnik, kwalifikując książki (nuty) jako makulaturę, sporządzi zestawienie, zawierające nazwy książek, nazwiska autorów oraz ilość książek w poszczególnych tytułach, a nadto wartość według ceny kosztu własnego.

B) U podatników prowadzących detaliczną t.zw. sortymentową sprzedaż książek lub nut:

1. 1) Zasada sporządzania imiennego remanentu książek również obowiązuje, przy czym jeżeli chodzi o książki nowe, to książki, których charakter naukowy jest oczywisty, a do których zaliczają się m.in. podręczniki dla szkół wszystkich stopni, a więc również i podręczniki uniwersyteckie, zostaną odrębnie spisane od książek pozostałych; w ramach tych dwu działów książki zostaną podzielone wg lat zakupu w sposób następujący:

a) książki roku bieżącego,
b) książki roku ubiegłego,
c) książki sprzed 2 lat,
d) książki sprzed 3 lat,
e) książki sprzed 4 i więcej lat

— oraz wg grup rabatowych, z podaniem w poszczególnych grupach obok nazwy książki i nazwiska autora, także ilość książek w poszczególnych tytułach, jednostkowej ceny sprzedażnej, określonej przez wydawcę, wartości książek według cen sprzedażnych, sumy przypadających rabatów oraz wartości według cen zakupu.

2) Zasady powyższe mają również zastosowanie do broszur z tą różnicą, iż co do nich można nie wykazywać nazw książek i nazwisk autorów; pod nazwą broszur należy rozumieć książki, posiadające co najwyżej 4 arkusze druku (arkusz = 16 stronic) oraz książki wydawane w ramach biblioteczek broszurowych popularno - naukowych i lekturowo - szkolnych, bez względu na ilość stronic.

3) W związku z istniejącym w księgarstwie zwyczajem „amortyzowania" wartości książek nowych sortymentowych (tj. sprzedawanych detalicznie) w drodze stopniowego corocznego umarzania ich wartości, uzasadnianego coraz mniejszymi szansami — z upływem czasu — zbycia książki, ustalone zostało, iż w spisach remanentowych suma z amortyzacji — odrębnie dla każdego roku — będzie wykazywana w oddzielnej kolumnie, natomiast wartość książek wykazywana będzie w sumie pełnej w sposób podany wyżej w pkt. 1) i 2). Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować tych odpisów, jeżeli będą one dokonane w ten sposób, iż wartości książek, które nie zostaną zaliczone do dzieł o charakterze naukowym, a które będą w posiadaniu podatnika przez lat 2, wliczając w to rok nabycia, zostanie odpisane 50% wartości, obliczonej wg ceny zakupu (t.j. po potrąceniu rabatu), a co do książek, będących w posiadaniu podatnika przez lat 5, wliczając również rok nabycia, zostanie odpisane pełne 100% ich wartości — wg cen zakupu. Praktycznie więc biorąc, w remanencie na dzień 31.XII. 1948 r. będą mogły być zamortyzowane w 50% — przy wykazaniu kwoty amortyzacji — książki nie o charakterze naukowym, nabyte do roku 1947 włącznie, prawo zaś odpisania 100% wartości będzie przysługiwało książkom nabytym przed r. 1945. Co do książek o charakterze naukowym — to w 1948 r. prawo do umarzania ich wartości (w 100%) przysługuje książkom nabytym przed 1945 r.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia przy tym, iż jeśli chodzi o dotychczas dokonane przez księgarnie odpisy umorzeniowe książek, to jeśli książka została już zamortyzowana w stosunku wyższym, aniżeli to wynika z podanych wyżej norm, lecz niecałkowicie n.p. w 75%, nabyta zaś została dopiero w 1945 r. lub później to oczywiście w 1948 r. żadna kwota z tytułu jej amortyzacji spisana być nie może (książki nabyte w 1945 r. mogłyby być odpisane w 100% najwcześniej w 1949 r.), natomiast, jeśli książka taka spisana została dotychczas w 25%, a zakupiona była przed 1948 r. (w 1945 r. i latach następnych), to w remanencie na dz. 31.XII.48 r. może być spisana tytułem „amortyzacji" dalsze 25% jej wartości.

4) Powyższe zasady umarzania wartości książek nie stoją na przeszkodzie dokonania przez podatnika całkowitego spisania wartości tych książek, po uwzględnieniu oczywiście uprzednich odpisów umorzeniowych („amortyzacyjnych") w przypadkach, gdy książka zdeaktualizowała się z innych — poza upływem czasu — przyczyn; w takim jednak przypadku, dokonując odpisu podatnik powinien sporządzać zestawienia spisanych na makulaturę książek — w sposób wskazany pod lit. A) niniejszej części podając wysokość rabatów i wartość książek wg ceny sprzedażnej.

5) W związku z mogącymi się nasuwać w praktyce trudnościami przy określaniu obecnie daty zakupu książek nabytych przed końcem roku 1947, jak również w związku z trudnościami, jakie mogą się nasuwać przy sporządzaniu na dzień 31 grudnia 1948 r. (1 stycznia 1949 r.) imiennych spisów remanentowych, w szczególności co do ustalania wysokości rabatu, przypadającego na poszczególne książki, Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować, jeśli książki nowe w księgarniach sortymentowych, zarówno o charakterze naukowym jak i pozostałe, nabyte przed 1948 r., zostaną:

a) zaklasyfikowane jako zakupione w 1946 r., o ile na książce nie figuruje data zakupu lub jeżeli na książce nie jest wydrukowana data wydania książki; w tego rodzaju przypadkach datę tę należy przyjąć za podstawę do zaklasyfikowania książki,

b) zaliczone do grupy rabatowej 30% w tych przypadkach gdy okaże się niemożliwe względnie b. utrudnione ustalenie rzeczywistego rabatu, udzielonego od danej książki przez wydawcę.

2. 1) Co do książek używanych w t.zw. księgarniach sortymentowych (prowadzących detaliczną sprzedaż), to obowiązuje zasada sporządzania remanentu z podaniem nazw książek i nazwisk autorów, ilości książek w poszczególnych tytułach, ceny jednostkowej zakupu, wartości wg kosztu własnego; wartość ta wyjątkowo w 1948 r. może być ustalana w wysokości 50% ceny sprzedażnej, figurującej na książce.

2) Książki używane „amortyzacji" nie podlegają, natomiast mogą być odpisywane jako makulatura w miarę ich deaktualizacji, przy zachowaniu jednak warunków, podanych w tym względzie pod lit. A) niniejszej części.

3) Pozostałe u podatnika w księgarni sortymentowej na dzień 31 grudnia 1948 r. (1 stycznia 1949 r.) nuty tomowe —oprawne nowe wpisane zostaną do spisów na analogicznych zasadach jak książki nowe w sortymencie (zob. wyżej ust. 1 pkt 1) — pkt 5), nuty zaś oprawne — tomowe używane — na zasadach ustalonych dla książek używanych (zob. wyżej ust. 2). Natomiast nuty arkuszowe podlegają wpisaniu bez określania nazw autorów oraz nazwisk kompozytorów — wg wartości rzeczywistej, ustalonej szacunkowo.

4) Drobne mapki, kontury itp. — z wyjątkiem atlasów, które powinny być traktowane analogicznie jak książki — zamieszczone zostaną w spisach remanentowych na tych samych zasadach, co i broszury (zob. wyżej ust. 1 pkt 2) z tą różnicą, iż nie podlegają one „amortyzowaniu", a mogą być spisywane na straty w miarę zdeaktualizowania przy zachowaniu warunków, podanych w tym względzie pod lit. A).

5) Jeśli chodzi o żurnale i czasopisma, to co do nich za wystarczające uznaje się wykazanie ich w remanencie ilościowo wg wartości rzeczywistej, odrębnie jednak w poszczególnych grupach wartościowych (np. 10 czasopism po zł 100.—, 15.— po zł 150.— itd.).

C) U podatników prowadzących komisową sprzedaż książek:

1) w przypadku, gdy komis oparty jest na umowie komisowej względnie na wymienionej w tym względzie korespondencji, niesprzedane na dzień 31 grudnia 1948 r. (1 stycznia 1949 r.) książki powinny być wykazane w odrębnym ilościowym spisie — poza książkami własnymi;

2) podobnie w odrębnym spisie powinny być ujęte książki posiadane przez księgarnie sortymentowe w ramach t. zw. „pseudokomisu" księgarskiego, polegającego na przyjęciu książek do sprzedaży na własny rachunek z tym jednakże, iż od czasu sprzedaży książki stanowi ona własność dostawcy, któremu niesprzedane książki mogą być zwrócone.

D) U podatników prowadzących sprzedaż uboczną innych towarów, spisy remanentowe tych towarów powinny być dokonane na zasadach ogólnych.

III.

W związku z powyższymi wymogami Związek Księgarzy Polskich opracował dla książek sortymentowych nowy schemat karty inwentarzowej, załączony do niniejszego zarządzenia, który Ministerstwo Skarbu aprobuje; schemat ten odpowiada wymogom, jakie przewiduje opracowany ostatnio projekt ksiąg szczególnego typu dla podatników prowadzących księgarnie. Z tego względu pożądanym jest również, aby także księgarnie, nie będące członkami Związku Księgarzy Polskich, sporządzając na dzień 31 grudnia 1948 r. (1 stycznia 1949 r.) inwentarz czy też spisy remanentowe, zastosowały się do założeń niniejszego zarządzenia, sporządzając m. inn. — jeśli chodzi o sortyment nowy, spisy remanentowe wg załączonego wzoru; ułatwi to im następnie zastosowanie się w ciągu roku 1949 do wymogów projektowanego rozporządzenia.

IV.

Zasady powyższe mają zastosowanie do podatników, prowadzących księgi handlowe; podatnicy prowadzący księgi uproszczone lub podatkowe powinni dokonać spisu remanentu książek i nut tomowych oraz arkuszowych wg zasad określonych wyżej dla książek używanych, nut używanych tomowych i arkuszowych w sortymencie (zob. cz II lit. B) ust. 2 oraz ust. 3). Analogicznie do książek powinny być spisane broszury, przy czym co do nich może podatnik nie ujawniać w spisach remanentowych nazwisk autorów i tytułów książek, poprzestając na podaniu ilości, cen jednostkowych zakupu, wartości ogólnej. Co do map, konturów, żurnali, czasopism itp. mają odpowiednie zastosowanie wyjaśnienia zawarte w cz. II lit. B) ust. 4 i 5.

V.

Podając powyższe do wiadomości i stosowania, Ministerstwo Skarbu poleca jednak nie kwestionować spisów remanentowych w księgarniach prowadzonych przez przedsiębiorstwa państwowe, jeżeli ze względu na specjalny system kontroli w nich stosowany lub z uwagi na zarządzenia właściwych władz, stosują one inny sposób sporządzania remanentów i ich wyceny.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D.V.22025/i/48).

Karta inwentarzowa książek nowych — sortyment detalicznej sprzedaży książek nowych i nut tomowych-oprawnych. **Wzór.**

Rok zakupu 1947

Rodzaj książek: ....

Pozycja spisu inwent.	Nazwa książki i nazwisko autora	Ilość książek	Cena jednostkowa wydawcy	Ogólna wartość sprzedażna podzielona na grupy rabatowe					Suma rabatów	Koszt własny
				10%	15%	20%	25%	30%		
1		20	500					10.000		
2		100	1.000		100.000					
3		50	800			40.000				
4										
5		300	500				150.000			
6										
	Razem				100.000	40.000	150.000	10.000		
	Rabaty				15.000	8.000	37.500	3.000	63.500	
	Koszt własny				85.000	32.000	112.500	7.000		236.500
							Stawka umorzenia 50%			118.250
							Wartość inwentarzowa			118.250

473. Okólnik z dnia 20 grudnia 1948 r.

w sprawie rachunkowości kredytów na wydatki inwestycyjne

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że kredyty na wydatki inwestycyjne na rok 1949 nie będą rozprowadzane za pośrednictwem urzędów skarbowych.

Rachunkowość kredytów przewidzianych w budżecie majątkowym na rok 1948 na wydatki inwestycyjne oraz dokonywanych z nich wydatków należy prowadzić w dalszym ciągu na zasadach ustalonych w instrukcji z dn. 25 kwietnia 1948 r. w sprawie postępowania z kredytami przewidzianymi w budżecie majątkowym na wydatki inwestycyjne (Dz.

U. M. Sk. Nr 51, poz. 209). W szczególności z uwagi na przewidziany dla tych kredytów okres ulgowy (do 31 marca 1949 r.) urzędy skarbowe w zakresie omawianej rachunkowości mają posługiwać się dotychczas prowadzoną księgą kredytów i rozchodów budżetowych, a nie kartą kontową wz 201, przewidzianą w § 339 tymczasowej instrukcji organizacyjnej dla urzędów skarbowych.

Dyrektor Departamentu
A. Ivànka

(Znak Min. Sk. D.III. 12910/7/48).

474. Okólnik z dnia 22 grudnia 1948 r.
w sprawie zarachowywania wpływów z opłat za karty rejestracyjne na rok 1949.

Nawiązując do ostatniego ustępu zarządzenia z dn. 23 listopada 1948 r. Nr D.V. 19908/3/48 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wpływy z tytułu opłat za karty rejestracyjne na rok podatkowy 1949 podlegają zarachowaniu na tytuł budżetowy, przewidziany dla wpływów z podatku obrotowego. Jednakże w sprawozdaniach o wpływach podatkowych oraz księdze zestawień dochodów budżetowych należy wpływy te wykazywać oddzielnie.

za Dyrektora Departamentu
M. Zakrzewski

(Znak Min. Sk. D.III. 12082/7/48).

475. Okólnik z dnia 22 grudnia 1948 r.
w sprawie zmiany zakresu działania urzędów rewizyjnych.

1. Zmieniając częściowo zarządzenie z dnia 26 kwietnia 1945 r. Nr D.V./1-8/3/45 oraz z dnia 20 grudnia 1946 r. Nr D.V./1-8/26/46 w sprawie zakresu działania oraz organizacji urzędów rewizyjnych, Ministerstwo Skarbu wyłącza spod właściwości rzeczowej urzędów rewizyjnych podatników sektora społecznego oraz sektora prywatnego, wymienionych w cz. I pkt 2) lit. d) i lit. e) okólnika z dnia 20 grudnia 1946 r. Nr D.V./1-8/26/46.

2. W związku z powyższym, urzędy skarbowe stają się właściwe do ustalania wymienionym podatnikom zobowiązań podatkowych oraz do wykonywania czynności kontroli i poboru m. inn. podatków: obrotowego (łącznie z kartami rejestracyjnymi), dochodowego, od wynagrodzeń oraz nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, jak również do prowadzenia dochodzeń i orzecznictwa w sprawach karnych dotyczących tych podatków oraz do wykonywania czynności w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym.

3. 1) W podatku obrotowym i dochodowym właściwość rzeczowa w stosunku do wymienionych w ust. 1 grup podatników przechodzi na urzędy skarbowe poczynając od roku podatkowego 1948, w związku z czym urzędom tym powinny być przekazane najpóźniej w terminie do dnia 1 lutego 1949 r. akta wymiarowe oraz zaliczki miesięczne za powyższy okres.

2) Natomiast właściwość rzeczowa urzędów skarbowych w podatku od wynagrodzeń w stosunku do wymienionych grup podatników rozpoczyna się od dnia płatności podatku od wynagrodzeń, wypłacanych w miesiącu styczniu 1949 r.

3) Obowiązek ustalenia zobowiązań podatkowych w nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego dla podatników wymienionych w ust. 1, a podlegających dotychczas właściwości rzeczowej urzędów rewizyjnych, w stosunku do których wszczęto już postępowanie wymiarowe, ciąży nadal na tych urzędach.

4) Izby skarbowe wydadzą niezwłocznie podległym urzędom skarbowym i rewizyjnym wskazówki co do trybu przekazania akt wymiarowych oraz przerachowania zaliczek miesięcznych.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D.V.19832/1/48)

476. Okólnik z dnia 27 grudnia 1948 r.
w sprawie ulg w podatku od widowisk.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom okólnik Ministerstwa Administracji Publicznej Nr 95 z dnia 4 grudnia 1948 r. L. dz. SF III-0/17/48 w sprawie podatku od widowisk.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 22270/1/48).

Okólnik Nr 95 z dnia 4 grudnia 1948 r.
w sprawie podatku od widowisk. L. Dz. SF. III: 0/17/48

Ob. Ob. Wojewodowie, Prezydenci m. st. Warszawy i m. Łodzi, Starostowie Powiatowi, Prezydenci miast, Burmistrzowie, Wójtowie.

Art. 32 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40 poz. 198 i z 1948 r. Nr 21, poz. 142, Nr 41, poz. 297 i Nr 52, poz. 416) wprowadza na rzecz gmin miejskich i wiejskich podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Maksymalne stawki tego podatku zróżnicowane w zależności od rodzaju imprez, określone są w § 80 rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 czerwca 1947 r. do wspomnianego dekretu (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 258).

Spośród imprez opodatkowanych wyróżniają się przedstawienia teatralne o wysokiej wartości artystycznej i społecznej. Udostępnienie takich wartościowych widowisk szerokim rzeszom publiczności, a zwłaszcza ze świata pracy, jest częstokroć utrudniona zarówno ze względu na koszty organizacji jak i wskutek sztywnych stawek podatkowych. Dlatego też zachodzi potrzeba dalszego różniczkowania stawek podatkowych w zależności od wartości artystycznej i znaczenia społecznego widowiska.

Tymczasem, jak praktyka wykazuje, właściwe organa gmin miejskich i wiejskich ze względów fiskalnych mechanicznie stosują maksymalne, sztywne stawki podatku, nie biorąc pod uwagę okoliczności, że poza przesłankami natury fiskalnej należy dbać również o upowszechnienie rozrywek kulturalnych w myśl rzuconego przez Obywatela Prezydenta R. P. hasła — upowszechnienia kultury.

W związku z powyższym, w porozumieniu z Kancelarią Rady Państwa, zalecam stosowanie w trybie § 81 cytowanego rozporządzenia wykonawczego daleko idących ulg podatkowych w odniesieniu do widowisk o dużej wartości artystycznej i społecznej. Wyjątkowymi względami powinny się cieszyć opera i poważny dramat, jako widowiska szczególnie wartościowe, a równocześnie kosztowne i mało — względnie nawet wcale nie rentowne.

Równocześnie uważam za uzasadnione — całkowite zwolnienie od podatku kin objazdowych z uwagi na ich zadania społeczno-kulturalne w małych osiedlach oraz ze względu na małą dochodowość lub nawet deficytowość tego rodzaju widowisk.

w/z Minister
(—) Wł. Wolski
Podsekretarz Stanu

477. Okólnik z dnia 27 grudnia 1928 r.
w sprawie okresu ulgowego dla kredytów budżetu majątkowego na r. 1948.

Kredyty przewidziane w budżecie majątkowym na rok 1948 (Dz. Ust. Nr 1 z r. 1948, poz. 1, str. 109) a mianowicie: w części 5 dz. 1, roz. 1 § 9 „Kupno nieruchomości“, w części 6 dz. 11 „Nowe budownictwo i kapitalne remonty“ w części 22; dz. 7 § 17 „Udziały w przedsiębiorstwach“ i § 18 „Kupno statków“, w części 25; dz. 1 § 1 „Spłata kapitału“ i dz. 2 § 1 „Spłata kapitału“ oraz w cz. 26 dz. 1 § 23 „Udział w bankach“ — wygasają z dniem 31 marca 1949 r., zgodnie z art. 16 Ustawy Skarbowej z dn. 30 grudnia 1947 r. na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1948 r.

Dyrektor Departamentu
A. Ivànka

(Znak Min. Sk. D. III. 12429/CKS/48).

478. Komunikat
o sprostowaniu błędów drukarskich w okólniku z dnia 6 grudnia 1948 r. w sprawie pozwoleń przywozu i wywozu, związanych z obrotem towarowym z zagranicą.

Podaje się do wiadomości, iż w okólniku z dnia 6 grudnia 1948 r. w sprawie pozwoleń przywozu i wywozu, związanych z obrotem towarowym z zagranicą (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 99, poz. 459) wkradły się następujące błędy drukarskie:

1) w części VI, zdaniu trzecim opuszczony został cały wiersz. Zdanie to powinno mieć brzmienie: „Przy stosowaniu pozwoleń wywozu z powyższą klauzulą, urząd celny powinien wymagać przedłożenia protokółów kontroli standaryzacyjnej“.

2) w części VII, ustępie drugim należy skreślić wiersz przedostatni. Ustęp ten powinien mieć następujące brzmienie:

„Po dniu 31.XII.1948 r. wszystkie kopie pozwoleń typu I-go należy bezzwłocznie przesłać do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Wydział Reglamentacji, segregując osobno całkowicie wykorzystane i osobno częściowo względnie wcale niewykorzystane".

Komunikat

o unieważnieniu blankietów kwitów kasowych.

Unieważnia się blankiety kasowe z bloczków kasowych wzór Nr 34 Seria B za NrNr 413651 — 413700, zagubione przez pow. lekarza weter. we Włoszczowie Madejczyka Juliana.

Komunikat

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych

Unieważnia się blankiety pokwitowań kasowych na pobór podatku obrotowego i dochodowego od płatników dokonujących uboju za Nr 384801 a, b, c, zagubione przez podatnika oraz — za Nr 1330801 do 1330810, Seria A, zagubione przez badacza mięsa rejonu V powiatu sieradzkiego.

Komunikat

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się niezużyte blankiety pokwitowań dla wpłat z tytułu przedpłat na podatek obrotowy i dochodowy od podatników dokonujących uboju zwierząt lub handlujących mięsem za Nr 617971 — 618000, skradzione oglądaczowi mięsa w Świętajnie, okręgu Izby Skarbowej w Olsztynie.

Komunikat

o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego wzór Nr 4, Seria D za Nr 809105, brak którego ujawniony został w Kasie Urzędu Skarbowego w Brzesku, okręgu Izby Skarbowej w Krakowie.

Komunikat

o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego dla wpłat na podatek od uboju Seria A, Nr 233508, brak którego ujawniony został w kwitariuszu otrzymanym przez Rzeźnię Miejską w Kaliszu.

Komunikat

o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego wzór Nr 1 Serii A, Nr 640598, zagubiony przez powiatowego badacza mięsa z Szadku, okręgu Izby Skarbowej w Łodzi.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacyj urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 178, wydaną przez Ministerstwo Skarbu dla Radomskiej Teresy, żony Modesta.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 934 wydaną przez Izbę Skarbową w Szczecinie dla ob. Ludwiga Zbigniewa.

Komunikaty i ogłoszenia.

Objaśnienie znaków:

OrOs	—	dział organizacyjny i osobowy
GB	—	„ gospodarczy i budżetowy resortu
KS	—	„ karny skarbowy
OSk	—	„ Ochrony Skarbowej
OK	—	„ obrotu pieniężnego i kredytu
B	—	„ budżetowy
K	—	„ finansów i podatków komunalnych
RK	—	„ rachunkowo-kasowy
C	—	„ ceł
ZPP	—	„ zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	—	„ podatków: obrotowego i dochodowego
PW	—	„ podatku od wynagrodzeń
MOSk	—	„ podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	—	„ innych podatków bezpośrednich
EA	—	„ egzekucji administracyjnej
A	—	„ akcyz
M	—	„ monopolów
U	—	„ ubezpieczeń
Sp	—	„ spółdzielczości
L	—	„ likwidacyjny
R	—	„ różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenie
Reg	—	regulamin
Kom	—	komunikat

Poz.	TREŚĆ		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	A	M	U	Sp	L	R
470	W sprawie powołania i zakresu działania Centralnego Biura Projektów Architektonicznych i Budowlanych.	O	16 XII. 1948 r.	D. I. 44195/3/48		X																			
471	W sprawie dokonywania niektórych czynności przygotowawczych do przyszłych zamierzeń inwestycyjnych budowlanych ze środków własnych.	O	16 XII. 1948 r.	D. I. 44627/3/48		X																			
472	W sprawie spisów remanentowych w księgarniach.	O	18 XII. 1948 r.	D. V. 22025/1/48										X											
473	W sprawie rachunkowości kredytów na wydatki inwestycyjne.	O	20 XII. 1948 r.	D. III. 12910/7/48								X													
474	W sprawie zarachowywania wpływów z opłat za karty rejestracyjne na rok 1949.	O	22 XII. 1948 r.	D. III. 12082/7/48								X													
475	W sprawie zmiany zakresu działania urzędów rewizyjnych.	O	22 XII. 1948 r.	D. V. 19832/1/48	X																				
476	W sprawie ulg w podatku od widowisk.	O	27 XII. 1948 r.	D. V. 22270/1/48							X														
477	W sprawie okresu ulgowego dla kredytów budżetu majątkowego na r. 1948.	O	27 XII. 1948 r.	B. III. 12429/GKS/48						X															
478	O sprostowaniu błędów drukarskich w okólniku z dnia 6 grudnia 1948 r. w sprawie pozwoleń przywozu i wywozu związanych z obrotem towarowym z zagranicą.	Kom											X												

KOMUNIKAT

Od 1 stycznia 1949 r. należność z tytułu prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu pozostaje bez zmian i wynosi: rocznie zł 2.400.—; półrocznie zł 1.300.—; kwartalnie zł 700.—; miesięcznie zł 300.—.

Prenumeratę przyjmuje się na okres od miesiąca w którym nastąpiła wpłata dó końca 1949 r.

Należność za numery Dziennika Urzędowego z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty będzie pobierana według cen sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy.

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w PKO. Nr I-4428, z uwidocznieniem na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny, celu wpłaty, nazwy instytucji, względnie nazwiska i imienia wpłacającego, dokładnego adresu oraz okresu czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamówionych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Zgłaszanie prenumeraty na 1949 r. z wyszczególnieniem ilości egzemplarzy winno być dokonane pisemnie w terminie do dnia 31.12.48 r. z równoczesnym uiszczeniem pełnej należności z tego tytułu nie później jednak, jak do dnia 15.I. 1949 r., celem terminowego otrzymania bieżących egzemplarzy.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej w wysokości zł 600.—, która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy, przy czym zgłoszenia — należy przesyłać drogą służbową do administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości.

Tekst ogłoszeń będzie jednolity według następującego wzoru:

„Unieważnia się (skradzioną lub zagubioną) legitymację urzędową Nr . . . . . ,wydaną przez . : : : dla : : : : : :"

Cena innych ogłoszeń wynosi zł 90.— za 1 mm szerokości 1 szpalty.

Cena zł 33

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w okresie do końca 1948 r.

„Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca w którym nastąpiła wpłata do końca 1948 r. Należność z tytułu prenumeraty wynosi miesięcznie zł 300; kwartalnie zł 700.

Komplety Dziennika Urzędowego z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu, w cenie sprzedażnej poszczególnych numerów, a mianowicie:

a) za komplet I półrocza 1948 r. zł 3.102.—
b) za komplet III kwartału 1948 r. zł 814.—
c) za komplet z miesiąca października i listopada zł 308.—

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr 1-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres, oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty wynosi zł 90

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.